

[Indenrigsministeren.]

de omtalte skatteforhøjelser fortrinsvis vil indtræde for de skatteydere, der ikke hidtil har svaret erhvervsskat. Derimod vil erhvervsskatteyderne i de fleste tilfælde få skattnedsættelse, selv om kommunens skatteudskrivning forøges væsentligt. Dette hænger sammen med, at den merskat, som erhvervsskatteyderne hidtil har betalt, ved den foreslåede afløsningsordning fremtidig skal udredes af kommunens kasse og derigennem bliver fordelt på samtlige skatteydere i omegnskommunen.

De samlede virkninger af de to lovforslag, jeg nu har omtalt, i forbindelse med de ejendomsskatteforslag, der blev fremsat i tilknytning til regeringens forslag til en reform af bolig- og huslejelovgivningen, kan herefter sammenfattes således:

Den forholdsvis lave ejendomsbeskatning i byerne vil blive tilpasset de højere ejendomsskatte, der i dag betales i omegnskommunerne.

De midler, som bykommunerne herved får til rådighed, skal for hovedpartens vedkommende anvendes til nedsættelse af de forholdsvis høje indkomstskatter i byerne. I forbindelse hermed sker der som følge af erhvervsskattens afløsning en forhøjelse af indkomstskatterne i de omegnskommuner, der i dag har særlig lav beskatning. Herved sker der således også på indkomstbeskatningens område en vis tilpasning af skatteeniveauerne i de enkelte kommuner inden for samme byområde.

Den kommunale indkomstskat forenkles, dels derved at selve skatteberegningen bliver mere overskuelig, dels derved at erhvervsskatten bortfalder som selvstændig skat.

Endelig sker ændringen af beskatningssystemet på en sådan måde, at de skattnedsættelser, der bliver tale om i byerne, fortrinsvis kommer de mindre og mellemstore indkomster til gode og bliver af en sådan størrelse, at de nogenlunde svarer til de huslejeforhøjelser, der indtræder i byerne som følge af den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld.

Hvis disse lovforslag — som foreslået — skal have virkning fra og med skatteåret 1959-60, vil det af hensyn til kommunernes arbejde med skatteligningen være nødvendigt, at de færdigbehandles i løbet af et par måneder.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til det høje folketings hurtige og velvillige behandling.

Socialministeren (Bomholt): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg, forslag til lov om ændringer i lov om folkeforsikring samt forslag til lov om ændringer i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v.

Disse 3 lovforslag, der er ganske parallelle, er en direkte følge af det af den højtærede indenrigsminister samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen, i hvilket forslag den i lovens afsnit III omhandlede erhvervsskat foreslås ophævet. Ved et ligeledes af den højtærede indenrigsminister fremsat forslag til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen m. v. foreslås der tillagt visse større kommuner — centralkommuner — et på grundlag af den hidtidige erhvervsskat beregnet tilsvarende, der udredes af visse kommuner — omegnskommuner — hvis skatteydere hidtil har ydet erhvervsskat til de nu som centralkommuner betegnede kommuner.

Erhvervsskatten indgik i beregningsgrundlaget for den mellemkommunale refusion af visse udgifter, afholdt i henhold til lov om offentlig forsorg, lov om folkeforsikring samt lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, og da det ved udarbejdelsen af forslaget til lov om afløsning af skat til erhvervskommunen m. v. er forudsat, at den ved loven indførte tilsvarende ordning indgår i beregningsgrundlaget for den mellemkommunale refusion, vil det være nødvendigt at ændre forsorgsloven, folkeforsikringsloven samt arbejdsløshedsloven i overensstemmelse med de herved fremsatte 3 ændringsforslag.

Jeg finder anledning til at understrege, at de socialministeriet vedrørende lovforslag er af rent teknisk karakter, idet de af den højtærede indenrigsminister samtidig fremsatte to lovforslag varetager problemet om byrdefordelingen kommunerne imellem efter erhvervsskattens bortfald.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale disse 3 lovforslag til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om udførsel af frisk dansk frugt.

Valgt blev: *Poul Hansen (Svendborg), Alsing Andersen, Hougaard, Lars P. Jensen, Aage Knudsen, Carl Petersen, Chr. Thomsen, Morten Larsen, Kristian Kristensen, Sønderup, Per Federspiel, Henry Hansen, Søren Jensen, Peter Larsen, Egon Lauritzen, Clausen (Olufskjær) og Poul Thomsen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsettelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1959 til 31. marts 1960.

Foregående forhandling findes i tidenden sp. 1135, 1202 og 1227).

Forhandlingen genoptoges.

Hanne Budtz: Jeg har en henvendelse til den højtærede justitsminister vedrørende handel med hunde og andre dyr.

De danske dyreværnsforeninger har gennem de sidste 30 år haft et usædvanligt stort antal sager, hvor mennesker, der har købt en hund hos en hundehandler, har følt sig dårligt behandlet for ikke at sige direkte snydt. Det skal til orientering siges, at en hundehandler er en person, der handler med alle mulige „racer“ af hunde, og som gennem opkøbere og annoncer skaffer sig sit handelsmateriale. I mange tilfælde har han intet som helst kendskab til dyrets afstamning, men hunden får hos ham formentlig en betegnelse efter den race, den ligner mest.

Man må ikke forveksle en hundehandel med en kennel, hvor der som regel kun opdrættes en eller to bestemte racer gennem de avlsdyr, man ejer, og som gerne er stambogsførte dyr i høj klasse. Disse dyrs afkom forsynes naturligvis med en virkelig

stamtavle eller stambog, og i mange tilfælde drives kennelen som en sport og ikke blot som en forretning.

Det er jo ikke alle af de førstnævnte dyrehandlere, der kritiseres; men flere af dem burde absolut ikke have tilladelse til at drive virksomheden, når det sker på en måde, der udsætter dyr for store lidelser på grund af dårlige hygiejniske forhold og tilføjer de senere ejere både sorg og skade, fordi de har købt et dyr, de kommer til at holde af, men som viser sig at lide af alverdens sygdomme.

Der findes jo ganske vist i § 14 i hundeloven af 18. maj 1937 en bestemmelse herom, der lyder:

„Det er forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervsmæssig handel med eller erhvervsmæssigt opdræt af hunde. Tilladelse kan ikke meddeles personer, der for dyrplageri eller overtrædelse af dyreværnsloven er anset med højere straf end bøde.“

Denne bestemmelse i sig selv er ikke nogen stor betryggelse.

Om dyr i almindelighed findes en bestemmelse i § 17 i dyreværnsloven af 27. maj 1950, der lyder således:

„Det er forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervsmæssig handel med dyr fra butik eller andet fast forretningssted. Tilladelsen kan til enhver tid tilbagekaldes, såfremt den handlende straffes for overtrædelse af denne lov, eller såfremt dyrene ikke passes og plejes forsvarligt.“

Angående dyrs transport og slagtning og deres behandling i anden særlig retning kan der i henhold til dyreværnsloven gives forskrifter af justitsministeren, ligesom der i politivedtægter kan optages bestemmelser i så henseende.

Det vil sige, at selve lovgivningen er god nok; deri findes den fornødne hjemmel til at regulere handelen med dyr. Men det er beklageligt, at loven praktiseres meget forskelligt. Nogle steder stilles der naturligvis passende krav til lokalernes egnethed som